

Med 42.000 cykelmil i benen

Kjell Nilsson från Karlskoga var under 1980-talet en av Sveriges bästa cyklister.

Inte minst var han proffs i Italien under tre år.

Han besökte Karlskoga idrottsveteraner onsdagen 20 april och berättade om sin karriär, under vilken han bland annat trampat 42.000 mil på cykeln..

- Allt började för 40 år sedan och 20 kilo sedan, skämtade Kjell Nilsson när han inledde sitt föredrag och ärligt talat lider han inte av 20 kilos övervikt.

Som 14-åring hörde han på bilradion hur Bernt Johansson vann olympiskt guld på cykel i Montreal. En minnesvärd händelse för många.

-Jag sysslade med simhopp och friidrott bland annat då, men efter det där guldet blev det bara cykel. Jag började med att cykla Möckeln runt på min tvåväxlade Maraton. Det tog 1.20. Jag cyklade varje dag i två veckor och sänkte tiden. Jag fick mina föräldrar att lova en racercykel om jag klarade rundan under en timme. Jag kom ner på 1.06 och jag fick min racer.

-Vi åkte till Vårgårda och köpte den hos Gösta och Erik Pettersson, Fåglum-bröderna. Bara det var stort. Jag fortsatte cykla runt Möckeln och hade väl 39-40 minuter som topp. Jag försöker fortfarande komma under timmen runt sjön.

Då fanns Bofors CK och Kjell började träna med klubben.

-Jag minns min första träning med klubben. Jag var inte van vid att köra i klunga. Jag krokade ihop och vurpade rejält. Jag fick styret i magen bland annat, men jag slutade inte för det. Jag var liten och tunn och i min första tävling i Örebro blev jag 98:e.

-Redan från första stund skrev jag ner hur långt jag cyklade och det blev med tiden en träningsdagbok. Fram till 1991 summerade jag att jag tränat och tävlat 42.000 mil. Det blev cirka 3.000 mil om året i Italien.

Kjell utvecklade sitt cyklande och 1979 blev han trea å junior-SM och uttagen i juniorlandslaget. 1980 bytte han klubb till Örebrocyklisterna tack vare Karlskoga-bekantingen Anders Björklund som var verksam där då.

-Då fick jag möjlighet att träna med de som var bättre än mig.

Bland de som cyklade i Örebro-klubben fanns på den tiden Anders Adamsson, numera populär och omtyckt kommentator av cykel i Eurosport tillsammans med Roberto Vacchi, men då en hårding som krävde mycket av sina klubbkamrater.

-Han är litet mer ödmjuk idag, men då var han en hårding. Träningen då var av den gamla skolan, långa pass. Mängdträning handlade det om då, idag tränar man mera korta pass.

De som kom fram under den modellen var inte dåliga; Bernt Johansson, Sven-Åke Nilsson, Alf Segersäll och Tommy Prim för att nämna några.

-Jag var inte van vid den tuffa träningen och det var tufft utanför också. Vi skulle på träningsläger i Italien och jag som junior fick inte plats i klubbens buss ner. Jag fick köpa tåggluffarkort och ta mig ner på egen hand. Mamma sydde en äska som jag kunde bära cykeln i.

-Det var tuffa läger också. Vi skulle snitta 20 mil per dag och för att ha litet marginal för kanske en vilodag och dåligt väder åkte vi 28 mil den första dagen. Jag var totalt slut efter det. Det var den tuffa skolan, men jag lärde mig mycket och senare fick jag också åka med i Örebro-bilen ner till Italien.

Det var också under tiden i Örebrocyklisterna Kjell fick sitt smeknamn "Kjejjja".

-Det var under första passet med laget en regnig höstdag 1979 och vid en paus sa jag att jag "smörjer kjejjja". De höll på att skratta ihjäl sig. Efter det fick jag heta "Kjejjja". Ja sa aldrig kjejjja mer efter det heller utan säger än idag kedjan.

Kjell utvecklades ytterligare. Blev A-klassare på tre tävlingar och han vann sin första A-klasstävling, Köpingsrundan. Det var jag, Anders Adamsson och svenske mästaren Tomas Eriksson. Adamsson var den bästa spurtaren och jag skulle stöta för att han skulle kunna ta spurten. Det var inte meningen, men de kom aldrig ifatt.

1980 blev ett tufft år. Han kom som junior nia i Klarälvsloppet. Han körde 22 tävlingar i maj.

-Någon borde ha stoppat mig. Jag upplevde mitt sämsta cykelminne i samband med NM i Falun. Det svartnade för mig efter två-tre kilometer och jag fick bryta, övriga i det lag som skulle ta ett självklart guld räckte inte till. Det visade sig att jag hade järnbrist. Idag hade någon bromsat mig.

1980 körde han i alla fall junior-VM i Mexiko, året efter blev ett mellanår men 1982 vände det.

-Jag blev trea i Klarälvsloppet. Bernt Johansson blev förbundskapten och han satsade på en ny generation, mig, Patrik Serra, Stefan Brykt bland andra. Fram till 1985 körde jag med i landslagsdräkt än klubbdräkt. Det var Milkrace i England, Fredsloppet i öst och innan OS 1984 var vi en månad i USA.

-Fredsloppet var det tuffaste man kunde köra som amatör då. DDR-åkarna och ryssarna var galet bra. Idag vet vi varför. 1985 tog jag i alla fall bergströjan som förste västerlänning i världens hårdaste etapplopp för amatörer.

1984 vann han SM på 18-milen trots att det var ett platt lopp och han var bäst i backar. Han tävlade i Coors Classic i USA där svenskarna var jämna med amerikanerna. Vid OS senare i Los Angeles blev Kjell 30:e efter att ha varit loss ett tag. Där kom fyra amerikanare bland de tio bästa. Senare uppdagades att samtliga varit bloddropade.

Redan 1984 hade Kjell ett proffserbjudande som han tackade nej till. 1984 blev dock proffsdrömmen sann för såväl honom som Patrik Serra och Stefan Brykt, detta efter att Brykt vunnit före Kjell i en bergstävling i Aostadalen.

Han kom att tävla för Areostea-teamet med en signor Feretti som sportchef.

-1986 gick drömmen i uppfyllelse, proffsdebuten. Det blev ett helt nytt liv. Sportchefen styrde det mesta. Han värnade om oss cyklister. Kaffe var inte bra till frukost, man fick inte ha vått hår, måste ha tofflor, sova i pyjamas och mycket annat. Små detaljer för att man skulle ha bästa förutsättningarna att tävla bra.

Han var proffs i tre år och deltog i tre Giro d'Italia utan nämnvärda framgångar. Efter proffskarriären tävlade han vidare två år i Sverige. Han tog upp MTB-cykling, men slutade helt 1994. Efter det har han dock aldrig släppt cyklingen, inte bara för att han i 20 år var säljare på Shimano och numera är sporthandlare. Han har genomfört flera långlopp, ett par Iron Man-tävlingar. En period var han också förbundskapten.

-Jag har fått uppleva mycket, konstaterade han till slut.

Vid pennan

Ingvar Carlsson